

Fordítói verseny Csíkszeredában

Gúzsba kötve, de szabadon alkotva

A Sapia – EMTE Csíkszeredai Karának, Humántudományok Tanszéke, március 1-jén immár tizenhatodik alkalommal szervezte meg a Gúzsba kötve táncolni fordítói versenyt a 11–12. osztályos diákok számára. A megmérettetés idén is nagy sikernek örvendett, hiszen Hargita, Kovászna, sőt Maros megyéből is érkeztek lelkes diákok tanáraik kíséretében.

OLÁH ALPÁR

A Sapia – EMTE nagyaulája adott otthont a Gúzsba kötve táncolni fordítói versenynek. A kihíváson összesen 25 diák mérhette össze tudását a műfordításban, tudtuk meg dr. Lajos Katalin főszervezőtől. A jelentkezők három különböző kategóriában indultak. Két csoport esetében a magyar volt a fordítás célnyelve, míg a harmadik kategóriában az anyanyelvükről kellett angolra átültetniük a szöveget. A vetélkedőnek ebben az évben három fordulója volt, amiből az első kettő digitális formában zajlott. A döntő előtt a versenyzők egy kötetlen pizzázás során

A díjátadó utáni közös csoportkép

FOTÓ: SIPOS SZABOLCS

lazíthattak, majd következett a záróforduló, amelyben már tilos volt az elektronikai eszközök használata. Itt csak papírt és nyomtatott szótárt vehettek igénybe, ami igazi kihívást jelentett.

Azok az iskolások, akik nem jutottak be a döntőbe, egyetemi kampusztúrán vettek részt, amely során körbejárhatták és jobban megismerhették az intézményt. Dr. Lajos Katalin azt is elárulta, hogy a verseny egyik fő célja, hogy a diákok meglátogassák az intézményt, megismerkedjenek az épülettel, valamint betekintést nyerjenek a humán tudományok világába.

– Az esemény egyik célja, hogy az egyetemet népszerűsítsük, valamint, hogy a közoktatással tartani tudjuk a kap-

csolatot. A Humántudományok Tanszék úgy gondolta, hogy a fordítás elég érdekes téma lehet, hogy motivációt jelentsen középiskolás, 11–12. osztályos diákok számára, hogy jelentkezzenek, eljőjenek és megmérettessenek ezen a téren. Ennek ellenére az a tapasztalatunk, hogy a verseny nem jelentett radikális létszámnövekedést az ide jelentkező diákok terén, persze ettől függetlenül voltak és vannak olyan diákjaink, akikkel a fordítói versenyen találkoztunk először.

A zsűri négy szempont alapján értékelte a fiatal fordítópálcákat munkáit. Az értékelés során figyelembe vették a forrásnyelvi szöveghez való hűséget, a kreatív fordítói megoldásokat, a célnyelvnek való

megfelelést, illetve a nyelvhelyességet.

– A kritériumok nem patikamérlegesen mérhetők. A nyelv-helyességi hibákat látjuk és javítjuk, de hogy egy fordításnak az olvashatósága, gördülékenysége, célnyelvi élvezhetősége milyen szintű, az nagymértékben múlik a szubjektivitáson. Éppen ezért nagyon nehéz eldönteni két fordításról, hogy melyik a jobb. Ha esztétikában nem tudunk dűlőre jutni, akkor nyilván a mérhető kritériumok alapján döntünk – foglalta össze dr. Lajos Katalin.

Az idei vetélkedőn a Kovászna megyei résztvevők taroltak, de a Hargita megyei diákok is büszkélkedhetnek néhány dobogós helyezéssel. A verseny díjazottjai értékes nyeremények-

kel gazdagodtak. A legkiválóbb fordítás szerzője e-book-olvasót kapott, míg a további helyezettek könyvcsomagokkal távozhattak. A résztvevők azonban nem csupán tárgyi ajándékokkal, hanem rengeteg tapasztalattal és élménnyel is gazdagodtak.

– Nem csüggedek, hogy nem jutottam be a döntőbe, ha nem is nyerhettem meg a fődíjat, de akkor is nyertem egy betekintést az egyetem ökoszisztémájába a kampusztúra ideje alatt. Meglepetést okozott az egyetem épületének kellemes és hívogató megjelenése és a személyzet befogadó és barátságos hozzáállása, nem bántam meg, hogy eljöttem és új embereket ismerhettem meg – összegezte élményeit a verseny egyik résztvevője.

Mondjuk a magunkét

A kintlakó diákok mindennapjai

Demeter Emese

Egyetemistaként ki ne vágya végtelen szabadságra, éjszakába nyúló hangos bulikra, ottalvós szülinapi partikra vagy éjszakai felfedezőutakra? Egy a lényeg, amikor az egyetem szóba kerül, sokaknak a szabadság jut eszébe: megszabadulni a szülői szabályoktól, akkor hazamenni, amikor az ember akar, azt enni ebédre, amit megkíván, csak azokra az órákra bejárni, amelyekhez kedve van – mindezekbe pedig senkinek semmi beleszólása sincs. Ha belegondolunk, ez kissé utópisztikusan hangzik. Az egyetemi életnek valóban van egy ilyen oldala, de most inkább a másik oldalról szeretnék írni – arról, amelyik ennek éppen az ellenkezője.

Bentlakóként az emberre sok felelősség hárul: önállóan kell gondoskodnia a mindennapi étkezésről, a mosásról, az esetleges bürokratikus ügyintézésről és az egészségügyi problémák megoldásáról is. Egy kintlakó

vagy ingázó számára azonban még nehezebbek a mindennapok, hiszen az állandó utazás is beépül a napi rutinba. Az ingázás történhet vonattal, autóval vagy busszal, ami nemcsak anyagi megterhelést jelent, hanem az időbeosztást is befolyásolja.

Én például Csíkszereda külvárosából járok be az egyetemre, a szülői házból, de ismerőseim között vannak – kevésbé szerencsések –, akiknek már hajnali ötkor kelniük kell, hogy a reggeli nyolc órai előadásra beérjenek. Ha az órarendem megengedi, napközben haza tudok menni, hogy a családdal ebédeljek – ez azonban sok szaktársam számára nem megvalósítható, mert a ritka buszjáratok miatt egész nap a városban kell maradniuk. Az ebédjüköt is maguknak kell megoldaniuk, és ha esti órájuk van, időben el kell indulniuk, hogy elérjék az utolsó buszt. Ha a tanár nem engedi el őket hamarabb,

akkor marad az éjjeli járat utolsó megoldásként. Ez egy átlagos napja egy ingázó diáknak – és még nem is beszéltünk a diákéletükről. Egy szóval illetve: silány. Minden döntésükben prioritást kell felállítaniuk – a holnapra kell fókuszálniuk, nem a jelenben élni. El kell érniük a buszt, fel kell készülniük a másnapi órákra, így nem meglepő, ha kimaradnak az egyetemi közösségi életből. Az extrakurrikuláris programokon ritkán vesznek részt, és esti bulikon sem gyakran találkozni velük.

Bárhogy is nézzük, az egyetemi életnek megvannak a maga nehézségei és árnyoldalai is. Kezdetben mindenki a szabadságot látja benne, de hamarosan szembesül az igazsággal: rengeteg tanulnivaló, beadandók, prezentációk, kora reggelek és késő esték terhelik a mindennapokat. Elismeréssel tekintek azokra a diákoknak, akik mindezzel nap mint nap megküzdnek.